

[Elmquist.]

strerer Loven, har indhøstet i den forløbne Tid, — paa ny foretager en gennemgribende Ændring i denne Lovgivning, der medfører en stor, forøget Udgift for det offentlige.

Som jeg sagde før, ønsker vi alle at skabe saa gode og sorgløse Kaar for de gamle som muligt, men vi har ogsaa det Hensyn at tage, at de Byrder, der følger af denne Lovgivning, ikke bliver saa store, at de tynger for stærkt paa den arbejdende Del af Befolkningen, og vi har det Hensyn at tage, at de Ændringer, vi gennemfører fra Tid til anden, efter som det maatte vise sig nødvendigt, er sagligt nøje prøvet og gennemarbejdet. Derfor maa vi anbefale, at dette Lovforslag ikke tvinges igennem dette Ting i Løbet af den korte Tid, der er til Disposition inden Jul, men at der gives Mulighed for gennem en indgaaende Udvalgsbehandling at gennemarbejde Lovforslaget, og at Oplysninger, som jeg sagde før, søges indhentet om Kommunernes Erfaringer vedrørende den reviderede Lovs Virkninger. Da den nye Lov først skal træde i Kraft 1. April 1948, er der tidsmæssigt intet til Hinder for en saadan Behandling. Det samme gælder Tillægget, som først skal udbetales 1. Februar. Vi finder, at dette er et rimeligt Krav, og at det vil være i høj Grad forkert, om Regeringspartiet med Tilslutning eventuelt fra andre Partier, hvad der vil være nødvendigt, hvis man vil modsætte sig Kravet, ikke vil give Landstinget Tid dertil. Man kan efter min Mening ikke være bekendt at byde dette Ting at skulle gennemjasse en saa omfattende Ændring af Folkeforsikringsloven, en Ændring, der medfører saa betydelige yderligere Udgifter, paa en saadan Maade, som er paatænkt og antydet af den ærede foregaaende Ordfører, nemlig i Løbet af Dagen i Dag. Dette Ting maa man nu engang respektere, saa længe det bestaar. Meningen med dets Eksistens maa dog være, at Landstinget skal have Lejlighed til at underkaste Sagerne en nøje og saglig Behandling, men ingen vil vist selv med den bedste Vilje kunne hævde, at det kan lade sig gøre, hvis vi her i Dag skal gennemføre dette Lovforslag, der vil medføre en Udgiftsforøgelse paa 50 Mill. Kr. aarlig, og som indeholder betydningsfulde Ændringer paa forskellige Omraader. Jeg kan heller ikke se, at det stemmer f. Eks.

med de Synspunkter, der er gjort gældende af Det radikale Venstres Ordfører i Folketinget ved Behandlingen af Forslaget om Paaligning af Indkomst- og Formueskat til Staten. Den paagældende Ordfører udtalte, hvad jeg med Formandens Tilladelse gerne vil citere, det staar Sp. 555:

„Men naar dette er sagt, vil jeg gerne tilføje, at det samtidig er Regeringens saavel som Rigsdagens Pligt nøje at overveje enhver Mulighed for Besparelser paa Statsbudgettet. Det radikale Venstre ønsker alle saadanne Muligheder prøvet.“ Og saa peger den radikale Ordfører, Hr. Axel Sørensen paa, at det maaske lettere vilde have kunnet lade sig gøre under en Samlingsregering, og han tilføjer, at med et Budget paa 2 Milliarder Kr., eller ca. fire Gange mere end før Krigen, er vi sikkert i Færd med at overskride, hvad Landets Skatteydere vil kunne bære.

Jeg synes ikke, man kan sige, at det vil være i Traad med disse Udtalelser, hvis man tvinges til i dette høje Ting at gennemjasse, om jeg saa maa sige, et Lovforslag som det foreliggende paa een Dag, det vil sige gennemføre det uden nogen som helst Realitetsbehandling fra Landstingets Side. Vi maa altsaa i Konsekvens af det, jeg har sagt her, henstille, at Lovforslaget henvises til Behandling i et Udvalg, og at man i dette Udvalg faar Tid til en indgaaende Behandling, naar Tinget atter træder sammen efter Jul. Jeg gentager: vi vil da fra vor Side gaa ind i en fordomsfri, saglig og velvillig Behandling af Lovforslaget og være med til at gennemføre saadanne Ændringer, som indhøstede Erfaringer maatte vise er rimelige og betimelige.

Maa jeg saa i øvrigt knytte nogle almindelige Bemærkninger til hele dette Spørgsmaal om Forsorgen for de gamle. Som Forholdene udvikler sig og vil udvikle sig i Tiden, der kommer, hvor vi maa regne med et stadigt stigende Antal Rente-modtagere — jeg kan herom henvise til de Oplysninger, der er givet i det andet høje Ting —, anser jeg det for ganske nødvendigt, at Rigsdagen tager Spørgsmaalet om en almindelig Folkeforsikring op til Behandling og gennemfører enten en Folkeforsikring eller en Overbygning paa den nuværende Aldersrenteordning. Jeg skal ikke nægte, at jeg personlig tror, det vil blive meget vanske-